

30 Σεπτεμβρίου 2016

Το «συγνώμη» είναι τελικά η πιο δύσκολη λέξη

/ [Γενικά Θέματα](#)





Περιπλανώμενος και ευφραινόμενος μέσα σε άσματα και μουσικές δικές μας και ξένες, βρίσκομαι ενίοτε ενώπιον πολλών εκπλήξεων. Μια από αυτές υπήρξε και ένα τραγούδι παλιό, αγγλικό, μέσα από το οποίο είδα και αισθάνθηκα πολλές αλήθειες. Μέσα από τους στίχους, ο πληγωμένος από την αγάπη άνθρωπος και χωρισμένος από το αγαπημένο του πρόσωπο, αναρωτιέται συνεχώς για τον τρόπο με τον οποίο θα βρει ξανά την παρηγοριά της παρουσίας του. Συνεχώς διερωτάται για το πώς θα πάψει η μοναξιά, πώς θα ξανακερδίσει πίσω την αγάπη, πώς θα αποτελειώσει το βασανιστικό ξύπνημα χωρίς τη ζεστή παρουσία του ηγαπημένου. Αβάσταχτη εμπειρία, η οποία όλο και χειροτερεύει, γίνεται πιο σκληρή, κόλαση. Μέχρι που συμπεραίνει, πως ο μοναδικός δρόμος σωτηρίας και λύσης είναι η «συγγνώμη», η οποία φαίνεται να είναι η πιο δύσκολη λέξη.

Τι άλλο είναι η πιο πάνω ανθρώπινη εμπειρία πληγωμένης αγάπης από την αντανάκλαση αυτής της ίδιας της πράξης του Μυστηρίου της Εξομολόγησης. Μου θύμισε ειλικρινά και έκπληκτα την πηγή και αφετηρία κάθε μεταμέλειας και ειλικρινούς μετάνοιας του ανθρώπου απέναντι στο Θεό. Τι άλλο είναι κάθε πράξη εξομολόγησης παρά η διάθεση του ανθρώπου για επανασύνδεσή του με τον Ηγαπημένο του Θεό; Η υποσυνείδητη ή ακόμα καλύτερα ενσυνείδητη ομολογία ότι χωρίς τον Θεό δεν αντέχω άλλο, θέλω ξανά πίσω τον Θεό στη ζωή μου, ότι δεν αντέχω την πνευματική μου μοναξιά, την απουσία του Θεού, το πόσο δεν αντέχω να κοιμάμαι και να ξυπνώ γνωρίζοντας πόσο πρόδωσα την αγάπη του Θεού;

Και αυτά δεν είναι ρομαντισμοί. Είναι αυτή η ίδια η θεολογία και η αλήθεια της ζωής μας. Η βάση κάθε αναφοράς και εμπειρίας του Θεού με τον άνθρωπο. Η «σχέση». Και η «συγνώμη» είναι ακριβώς η αποκατάσταση της «σχέσης» μας με τον Θεό. Γι' αυτό και ο Θεάνθρωπος Χριστός κήρυττε πρώτα από όλα τη μετάνοια. Την πιο μεγαλειώδη πράξη της αγάπης. Διότι, όπως και ο στιχουργός έτσι και ο άνθρωπος γενικά μετανοεί επειδή αγαπά, και όχι επειδή φοβάται, όχι επειδή προσδοκεί σε κάτι. Μετανοώ σημαίνει αγαπώ, χωρίς τον Θεό δε μπορώ να συνεχίσω να ζω.

Γιατί να μην αναπολήσουμε τα ποικίλα «συγνώμη» της ιστορίας; Το «συγνώμη» που ποτέ δεν είπαν ο Αδάμ και η Εύα. Το «συγνώμη» που ποτέ δεν κατόρθωσε από τα πολλά φιλιά του πατέρα να αρθρώσει ο άσωτος υιός. Το «συγνώμη» που ποτέ δεν είπε ο Ιούδας. Το «συγνώμη» που είπε ο Πέτρος και έλαβε τα κλειδιά του «παραδείσου». Το «συγνώμη» του ληστού πάνω στο Σταυρό, με το οποίο ως άρχοντας εισήλθε στη Βασιλεία του Θεού. Το «συγνώμη» που είπε ο εκατόνταρχος κάτω από το Σταυρό και έγινε ο Άγιος Λογγίνος. Τα δακρύβρεχτα «συγνώμη» των εμπόνων εξομολογήσεων. Τα αμέτρητα ανείπωτα «συγνώμη»! Και ο Θεός ενσκύπτει, καρτερεί, ανέκαθεν και ολοταχώς αδιαλείπτως συγχωρεί.

Περιμένει ο Θεός το «συγνώμη» του ανθρώπου, την αποδοχή της «σχέσης». Διότι μόνο εν «σχέση» αληθεύουμε. Πρώτα με τους ανθρώπους και έπειτα με τον Θεό. Έτσι βιώνουμε τη μεγαλύτερη ανάπαυση της ζωής μας, συναντώντας ξανά τον Θεό εν αγάπη. Κι ας είναι δύσκολη, τελικά, η λέξη «συγνώμη»!

Γιώργου Κυπριανού

Πηγή: isagiastriados.com